

Creixements condicionats

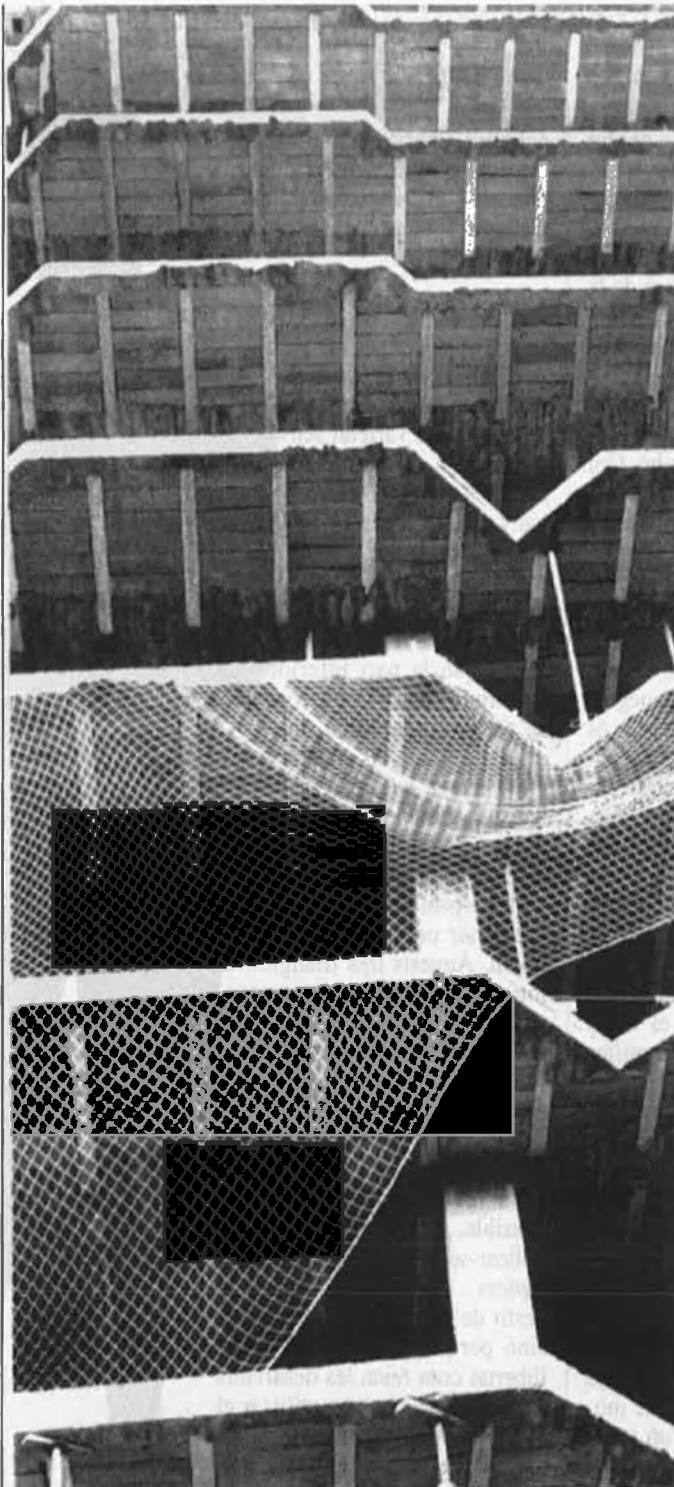
Al llarg de 1989 l'economia dels Països Catalans ha mostrat diferents tendències. Mentre la crisi turística ha frenat l'economia Balear, a Catalunya la demanda interna s'ha disparat i al País Valencià hi ha indicis de desequilibris.

El darrer informe de conjuntura econòmica elaborat pel Consell Superior de Cambres de Comerç ha aportat importants conclusions sobre els desequilibris regionals de l'estat i els diferents nivells de creixement. Així, el document assenjala com a punts més destacables la recuperació econòmica de la cornisa cantàbrica, el fre sofert per les economies il·lenques a conseqüència de l'estancament turístic i la necessitat de dotar de més recursos la política regional per corregir els esmentats desequilibris entre comunitats.

Pel que fa als Països Catalans, el creixement de l'economia balear s'ha situat al voltant del 2%, un clar descens si comparem que el 1987 el PIB de les Balears va créixer un 8'1% i un 5'4% el 1988. La crisi turística —aquest sector genera el 60% del PIB de les Illes— n'ha estat la causa principal. Les previsions per a aquest any són igualment negatives. De la resta dels sectors, únicament el de la construcció, dinamitzat per la demanda de segones residències, es manté fort.

De fet, Balears, amb la renda per càpita més alta de l'estat, viu una situació d'insolidaritat ja que no pot ser zona candidata incentivable (ZUR), no entra en el repartiment del FCI ni és possible receptora de millores en transports terrestres (TAV). Això no obstant, la seua dotació d'infraestructures és vital si vol mantenir el ritme turístic d'anys anteriors.

En l'apartat de mercat laboral, s'ha produït un estanca-

La construcció, factor de creixement econòmic als Països Catalans.

ment que els informes anuncien com a primer pas d'un descens per al present exercici. Destaca el flux immigratori temporal que es produeix durant la temporada turística, amb l'arribada de 35.000 treballadors dels 40.000 llocs de treball que genera el sector serveis.

Per la seua banda, Catalunya va mantenir durant el 1989 el ritme de creixement dels darrers anys, augmentant en un 5'5% el seu PIB. La construcció, amb un augment de valor afegit del 14'6%, i l'afluència d'inversions estrangeres —Catalunya, Madrid i Andalusia concentren els dos terços del total d'inversions foranes a l'estat— han estat els motors del creixement de l'economia catalana. El preu que s'ha pagat ha estat doble: han crescut les importacions i la inflació s'ha disparat.

La traducció en el mercat laboral ha estat un descens de 4 punts de la taxa d'atur, que s'ha situat en el 13'7% de la població activa, 3 punts per sota de la mitjana estatal.

Finalment, el País Valencià, amb un PIB que representa el 10'5% de l'estatal, ha afermat a la construcció i la indústria, amb un fort increment de la inversió en maquinària, com a sectors amb més demanda al mercat interior. Les inversions estrangeres han posat la guinda amb un augment del 58'8% respecte al 1988, si bé la xifra total representa un 2'8% de l'estatal. Han estat factors suficients perquè l'ocupació augmente un 4%, similar a l'evolució estatal.

Albert Vicent